

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1070/2022
05.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојице из ..., чији је заједнички пуномоћник Јадранка Ђелић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Београдске електране“, са седиштем у Београду, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3611/20 од 12.03.2021. године, у седници одржаној 05.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3611/20 од 12.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3611/20 од 12.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 390/19 од 31.01.2020. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе, проширењем захтева учињеног у поднеску од 21.01.2020. године. Ставовима другим и трећим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова превоза у јавном саобраћају ради одласка на рад и повратка са рада за период од фебруара 2012. године до краја јануара 2020. године исплати укупан износ од 302.320,00 динара, појединачно сваком од тужилаца у месечним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе одређеним у овим ставовима изреке. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужиоцима накнади трошкове поступка од 119.100,00 динара, са законском затезном каматом од наступања извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3611/20 од 12.03.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 18/20) Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде трошкова за долазак на рад и одласка са рада. О овом праву тужилаца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом – о праву запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Указивање туженог на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за долазак на рад и одласка са рада поднета је 10.03.2014. године, а поднеском од 21.01.2020. године је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да тужиоци нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора у односу на сваког тужиоца је по 302.320,00 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представљају динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија туженог није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни касациони суд је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били потребни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић